

Publicerad 2009-04-22 19:22 av Sopbilen

Vi blundar för världens situation. Vi måste vakna upp och agera. Annars kommer världen att gå under tillsammans med oss.

Skoningslös sanning

Tack för ditt stöd. Men vem ska jag skriva till?

Till läsaren: Om du finge välja en person att skriva till, en person att tacka för allt, vem skulle du välja? I den situationen befinner jag mig nu. Och det är sannerligen inte lätt.

Ska jag tacka min moder, den kvinna som burit mig, fött mig, givit mig liv? Jag kan också tacka livets mörka stunder, för att de givit mig insikt, eller livets goda stunder, som skänkt mig hopp. Jag kan tacka regnet, som renade min själ, eller solen, som torkade den igen.

Förmågan att älska föds man med. Förmågan att älska sin nästa, precis som man älskar sig själv. Alla har någon gång innehavt den. Inte många bibehåller den. Inte många. Men några.

Vår värld är skev. Det handlar om mer än bara fattig och rik. I djupet av vår hjärna finns ett tankefel. Ett tankefel som utvecklats under århundraden. På ena hållet letar man efter liv på Mars. På ett annat håll svälter människor och blir skoningslöst mördade. Två olika världar. Så långt ifrån varandra, men ändå så nära.

På internet står artiklar om folkmord och urskogsavverkning sida vid sida med artiklar om anti-rynkrämer och solresor till Mallorca. Vad prioriteras? Det oviktiga. För att vi människor blundar för det . Vi blundar för det som känns obehagligt för oss. Och det är helt fel.

Jag har alltid varit ensam med min åsikt. Innerst inne så intresserar kändisskvaller inte mig. Jag bryr mig inte om lyxresor. Jag vill ha en fungerande värld, för jag vet att det går. Jag tror inte på påståendena med utarmningen av jorden. Skulle vi människor bara prioritera lite annorlunda, skulle alla människor ha det bra, och jorden skulle vara frisk. Tyvärr bara så är det inte många som tänker som jag.

Till ytan lever jag ett normalt liv, men vänner, familj och fritidsintressen. Mitt sista brev är en deklaration av mina innersta tankar, ett hemligt rum som jag för första gången ger inträde till. Jag skriver ned innebörden av mitt liv.

I slutändan vill jag såklart tacka mina nära och kära, som alltid funnits där för mig, men jag känner att jag måste tacka några till. De främmande människor jag aldrig sett, men som jag vet existerar. De människor som brinner för samma sak som jag. Ni förtjänar styrka och respekt för ert arbete, för er tro.

Jordelivet passar inte mig.

Jag har kämpat.

Och förlorat.

Så många gånger.

Jag orkar inte mer.

Jag flyr.

Jag blundar.

För verkligheten.

Det är fel.

Jag vet.

Men jag kan inte annat.

See you in heaven. I'll be there. I promise.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sopbilen med Poeter.se id #23614 innehar upphovsrätten